

ת"פ 18848/06/20 - מדינת ישראל נגד סם סמי לוגסי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18848-06-20 מדינת ישראל נ' לוגסי
לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם, באמצעות בא כוחו, סם סמי לוגסי
עוה"ד שמואל פלישמן:

הכרעת דין משלימה

1. ביום 3.1.2022, בתום שמיעת סיכומי טענות הצדדים, הודעתי על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, וקבעתי כי נימוקי הכרעת הדין יינתנו בכתב וישלחו לצדדים.

רקע והשתלשלות ההליך

2. הנאשם הואשם, במסגרת כתב אישום שהוגש ביום 7.6.2020, בעבירת סיוע להספקת סם מסוכן, עבירה לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973 וסעיף 32 לחוק העונשין, התשל"ז - 1973 (להלן: החוק; חוק העונשין).

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.5.2019 הסיע הנאשם את חברו, מתן טובל, ברכבו שלו מסוג מזדה, במטרה לסייע לו לבצע עסקת סמים. השניים עצרו בתחנת דלק ברמת גן והמתינו לאדם נוסף, בשם גיא אקירוב, תוך שהם יוצאים מהרכב ונכנסים אליו מספר פעמים וצופים לכיוון הגעת כלי הרכב לתחנת הדלק. גיא הגיע למקום רכוב על קטנוע, ניגש לחלון מושב הנוסע ואז סיפק לו מתן סם מסוכן מסוג קנבוס: 12 מארזים במשקל כולל של 60.96 גרם לערך ו-12 מארזים במשקל 23.81 לערך, שהיו בתוך שקית לבנה. באותה העת ישב הנאשם על ידי מתן. גיא שב לקטנוע והכניס את השקית למושב הקטנוע.

4. כתב אישום קודם, במסגרתו הואשם הנאשם בעבירה דומה, נמחק ביום 25.2.2020, לאחר שנקבע כי עובדותיו אינן מגלות עבירה (ת"פ 42398-09-19 בבית משפט השלום בתל-אביב; להלן: התיק הקודם; התיק הראשון). לאחר הליך שימוע שנערך הוגש כתב האישום מושא התיק שבכותרת. כתב האישום בתיק הראשון שונה מתיקנו בשלושה היבטים: לא צוין בו כי הנאשם הסיע את מתן למקום ברכבו במטרה לסייע לו לבצע עסקת סם; לא הוזכרה במסגרתו יציאת הנאשם ומתן מהרכב והתצפית לכיוון הגעתו של גיא, ומנגד, נכתב כי מתן החזיק בסמים נוספים מסוג קנבוס, בכיסו ובספסל האחורי שברכב.

5. טענתו המקדמית של הסנגור, לפיה יש מקום למחוק את כתב האישום בתיק שבכותרת, שכן הוגש תוך "מקצה שיפורים" לאחר שקילת טענותיו במכתב השימוע, נדחתה על ידי מותב קודם ביום 1.11.2020. נקבע כי "הזיקה... בין כתב האישום הנוכחי לבין הליך השימוע והטענות שהועלו שם טעונה הוכחה". משכך, ולאחר שנתנה תשובת הנאשם לכתב האישום, הועבר התיק לשמיעה לפני.

עמוד 1

6. הנאשם כפר במיוחס לו. בתשובתו לאישום שנמסרה ביום 1.11.2020 אישר כי אכן הסיע את מתן במקום ובזמן המצוינים, אך לא במטרה לסייע לו לבצע עסקת סם (נפלה טעות סופר בעניין רישום התשובה בפרוטוקול; ראו הערתי בתחילת הדיון מיום 4.4.2020). עוד מסר כי גם אם יצא מהרכב, לא נעשה הדבר על מנת ל-"תצפת" על הגעת גיא למקום. לדברי הנאשם, בעת מסירת הסמים לגיא, לא ידע כי מדובר בסם, שהיה נתון בשקיות אטומות, והוא אף לא הבחין בהכנסת הסמים למושב הקטנוע.

7. במסגרת שמיעת הראיות, העידו מטעם המאשימה מספר שוטרים שהיו מעורבים בתיק. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו. לתיק הוגשו מספר רב של מוצגים, חלקם נוגעים לעניין הסמים, כמותם וסוגם.

דין והכרעה

8. כפי שקבעתי בהכרעת דיני מיום 3.1.2022 - הנאשם מזוכה מחמת הספק מהמיוחס לו.

היסוד העובדתי בעבירת הסיוע לעסקת סמים

9. סעיף 31 לחוק העונשין קובע כי מסייע הוא מי אשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, או למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה או שללה, או כדי לתרום בדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה. על פי הפסיקה, המסייע הוא שותף משני לעבירה, אשר התנהגותו תורמת תרומה עקיפה לביצועה של העבירה העיקרית (ראו למשל: ע"פ 320/99 **פלונת נ' מדינת ישראל** פ"ד נה(3) 22, 31 (2001)). בהתאם לכך נקבע, מחד, כי יש להוכיח שמעשה הסיוע היה כזה שיש בו כדי לתרום ולסייע להגשמתה של העבירה העיקרית, אך מנגד, אין הכרח להראות כי לולא תרומתו של המסייע לא הייתה העבירה מתבצעת ודי להצביע על כך שמעשה הסיוע היה מסוגל לעזור להגשמתה של העבירה העיקרית, ולא כי בפועל מדובר בסיוע אפקטיבי (ע"פ 6522/10 **נקר נ' מדינת ישראל**, פסקה 23 (2.5.2013); ע"פ 6162/16 **דלו נ' מדינת ישראל** (4.2.2018)).

10. לצורך ההליך שלפני לא הייתה מחלוקת בנוגע לכך שבקטנוע נמצאו סמים, ואף לא מחלוקת ממשית על כך שהסמים המוזכרים בכתב האישום הועברו ממתן לגיא. נקודת המוצא בתיק, נוכח עמדה זו של הצדדים, היא כי עסקת הסמים אכן התבצעה וההכרעה הנדרשת נוגעת לשאלת סיועו של הנאשם לביצועה של אותה העסקה. יוער, כי משפטם של מתן וגיא מתנהל עדיין, שניהם לא נשמעו לפני, ומשכך אבהיר, למען הסר כל ספק, כי אין בהכרעת דיני על מנת לקבוע ממצאים כלשהם בעניינם.

11. הרכב היה בחזקת הנאשם והוא נהג בו במועד הרלבנטי, כשמתן לצידו. הסמים שונעו לתחנת הדלק באמצעות הרכב.

12. הספקת כלי-תחבורה ונהיגה בו, כשבתוכו סמים האמורים להיות מועברים מידי נוסע ברכב אל אחר, למקום בו אמורה להתבצע העסקה, הן פעולות העשויות לקיים את היסוד העובדתי הנדרש לשם הרשעה בעבירת הסיוע, שכן יש בהן "לתרום ולסייע להגשמת העבירה העיקרית". אלא בעניינו של הנאשם נמצא ספק בנוגע ליסוד הנפשי של עבירת הסיוע.

היסוד הנפשי בעבירת הסיוע לעסקת סמים

13. ליסוד זה, על פי הפסיקה, שלושה רכיבים מצטברים: מודעות לטיב ההתנהגות המסייעת; מודעות לכך שהמבצע העיקרי מבצע או עומד לבצע את העבירה העיקרית; ומטרה לסייע למבצע העיקרי: בגדר המחשבה

הפלילית הנדרשת מן המסייע, עליו להיות מודע לכך שפעולתו תסייע למעשה עברייני "ביעד מוחשי" אם כי לא חייבת להיות מודעות לפרטי פרטיו, ולא די במודעותו כי פעולתו תסייע למעשה עברייני כלשהו(ע"פ 7085/93 נג'אר נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 221)). כל אחד מרכיבים אלה לא הוכח, במידה הנדרשת, בעניין הנאשם.

14. המאשימה אינה נסמכת על ראיות ישירות אלא על צירופן של **מספר ראיות נסיבתיות**, כאלו שאינן "מוכיחות במישרין את העובדות המהוות בסיס לעבירה. תחת זאת, הן מבססות עובדות אחרות, אשר מהן ניתן להסיק מסקנה בדבר התקיימות העובדות הטעונות הוכחה בדרך של היסק לוגי" (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נ(5) 221)).

15. בפסיקת בית המשפט העליון השתרש הליך תלת-שלבי להרשעה על בסיס ראיות מסוג זה (ע"פ 4039/19 נחמני נ' מדינת ישראל, פסקה 55 (17.3.2021); (ע"פ 9372/03 ויזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 745, 754 (2004)). בשלב הראשון, יש לבחון כל ראיה נסיבתית באופן עצמאי ולקבוע ממצאים עובדתיים, כפי שנעשה בכל הליך פלילי בו מתבררת אשמת אדם בביצוע עבירה. השלב השני והשלב השלישי, הייחודיים למערכת ראיות נסיבתיות, נועדו לטפל בקושי הנוסף הרלבנטי לה, זה המתייחס למסקנה הלוגית הנובעת מהממצאים העובדתיים שנקבעו בשלב הראשון. בשלב השני, יש לבחון המסכת הראייתית הכוללת, על משקלה המצטבר, והאפשרות להסיק ממנה מסקנה לכאורית על בסיס הערכה מושכלת לאור ניסיון החיים והשכל הישר. בשלב השלישי, מועבר "הנטל הטקטי" לנאשם להציע הסבר חלופי שבכוחו ליצור ספק סביר במסקנה המפלילה (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, פסקאות 96-98 לפסק דינו של השופט נ' סולברג, 21.1.2015)). על הסבר חלופי זה להיות: "מתקבל על הדעת, בעל אחיזה סבירה בחומר הראיות, מתיישב עם השכל הישר, להבדיל מהסבר תיאורטי ומאולץ. כן נדרש כי ההסבר יתייחס למכלול הראיות ולא לכל אחת מהן בנפרד" (ע"פ 210/19 זהר נ' מדינת ישראל (17.2.2020)). יוער, כי בע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף (21.1.2015) הציע הש' הנדל מודל שונה לבחינת ראיות נסיבתיות, מודל דו-שלבי, ובו מרכז הכובד הוא בחינת התרחיש האפשרי והעדר מיקוד בגרסת הנאשם או בהיעדרותה, אך מודל זה נותר, לעת הזו, "כצריך עיון" (ראו: ע"פ 8328/17 ג'בר נ' מדינת ישראל (28.7.2019); עניין זהר שלעיל).

16. המאשימה הפנתה בסיכומיה לעדויות שוטר ומתנדב ששהו בתחנת הדלק והבחינו בעסקת הסמים, לקשריו של הנאשם עם מתן ולהסעתו של זה למקום העסקה ברכב השייך לנאשם, ובו כמות גדולה של סמים, שנטען כי בהכרח הנאשם הריחה. לטענתה, באלה יש די להוכחת מודעתו של הנאשם לקיומה של העסקה, לכך שהוא מסייע לביצועה ולמטרתו לסייע לה. עמדתי שונה.

17. בחינת הראיות מלמדת, בכל הנוגע לשלב הראשון, כי מהימנות הראיות עליהן נסמכת המאשימה אינה מלאה, משקלה הסגולי של כל אחת מחוליות השרשרת אינו מובהק, ולא ניתן להסיק ממצא עובדתי ברור הפועל לחובת הנאשם, גם לאחר בחינת מכלול חוליות אלו. אשר לשלב השני, גם אם היה ניתן משקל מלא לצבר אותן הראיות, וגם אם ניתן היה להסיק אשמת הנאשם מהן באופן לכאורי, הרי שבשלב השלישי, בו נבחן הסברו של הנאשם למהלך האירועים ולמסכת הראיות, מקים הסבר זה ספק סביר, ממשי, באשמתו.

18. נבחן הדברים כסדרם.

השלב הראשון: מהמנות הראיות הנסיבתיות

19. הנאשם הכחיש המיוחס לו, וגיא ומתן לא זומנו לעדות מטעם מי מהצדדים; ברקע הדברים העובדה לפיה שמרו, לרוב, על זכות השתיקה בחקירתם (להבדיל, יש לציין, מהנאשם, שענה לשאלות שהופנו אליו. על כך בהמשך).

20. ראיות המאשימה למודעות הנאשם להתקיימותה של עסקת הסמים ומטרתו לסייע לגיבושה ולהשלמתה מבוססות בעיקרן על עדויות שוטר, שלומי צדוק, ומתנדב משטרה, דן רוזנצוויג (להלן, בהתאמה: השוטר או שלומי; המתנדב או דן), ששהו בתחנת הדלק במהלך האירוע מושא כתב האישום.
21. **השוטר מסר** כי עד הגעת הקטנוע למקום לא הבחין בממצא מחשיד, והעיד, לאחר שזכרוננו רוענן על ידי התובע, כי השקית שצבעה לבן נלקחה על ידי נהג הקטנוע, גיא, מידי הנוסע ברכב, מתן, דרך חלון הנוסע. עוד מסר, כי שקית נוספת נמצאה ברכב ונמסרה לו על ידי מתן. מעדותו עולה כי נהג הקטנוע, גיא, התנהל בצורה מחשידה, המוכרת לו מעבודתו ורק בשלב זה הפנה תשומת לב דן למעורבים באירוע. עוד לדבריו, כלל אינו זוכר אם החשודים "יצאו מרכב" (תחילת עמ' 14 לפרוטוקול הדיון; ההפניות הן לפרוטוקול זה, אלא אם יאמר אחרת, ש.ב.).
22. **המתנדב ציין** כי חשדו בנוגע לאירוע התעורר בשל כך שהבחין ברכב המזדה חונה שלא בסמוך למשאבות הדלק והנוסע והנהג (מתן והנאשם, ש.ב.) "גילו עצבנות רבה", ונכנסו ויצאו מהרכב. לדבריו, לאחר ששיתף את שלומי בחשדו, הגיע למקום גיא, ירד מהקטנוע במהירות, ניגש למושב הנוסע במהירות והתכופף, וכאמור כמה שניות בהן נצפה בתנוחת רכינה, חזר אל הקטנוע כששקית לבנה בידו. לאחר שזכרוננו של העד רוענן, ציין גם כי "ניכר בתנועות גופו (של גיא, ש.ב.) כי ניהל שיחה עם יושבי הרכב". השקית נמצאה במושב הקטנוע, מתחת לתיק שחור, לצד סכום כסף גדול (7,710 ₪). העד תיאר את התנהלות גיא כ"חפזה" ו-"לחוצה".
23. אין מדובר בעדויות משלימות זו לזו, היוצרות תמונה קוהרנטית, כטענת המאשימה בסיכומיה. התיאור העובדתי העולה מדברי דן ושלומי שונה משמעותית: בעוד דן ציין כי הבחין בהתנהלות מחשידה עוד טרם הגעת גיא למקום, מסר שלומי כי חשדו התעורר רק בשלב זה. זאת ועוד: דן מסר כי שיתף את שלומי בחשדותיו ("אני מוודא עם שלומי.. שהוא מבחין בסיטואציה ומבין אותה כמוני... לאחר המתנה הגיע רוכב אופנוע"), אך מעדות האחרון עולה כי לא ציין בדוח הפעולה, בסמוך לאחר האירוע, דברים אלה, על אף היותם בעלי משמעות רבה. יתרה על כן, על פי עדותו, דווקא הוא זה שהפנה את תשומת לב דן למצב הדברים (וכאמור: רק אחר הגעת הקטנוע). ועוד: שוטר נוסף **שמעון יעקב**, לא ציין בעדותו או בדוח הפעולה שכתב לאחר האירוע (ת/4) כי דן מסר לו כי הבחין בהתנהלות חשודה של הנאשם ומתן עובר להגעת האופנוע למקום.
24. ראשית, את עדות דן יש לבחון על רקע תנאי השטח, ונזכיר: מדובר בשעה מאוחרת יחסית, אחת-עשרה בלילה. התאורה היא תאורת רחוב, אם כי השוטרים ציינו כי מדובר בתאורה חזקה יחסית, המרחק בין הניידת לרכב המזדה הוא כ-10-15 מטרים (עמ' 8, ש' 19), אף כי מדובר "בקו ישיר", והשוטר והמתנדב אף שתו ואכלו, בעודם יושבים בניידת שחלונותיה סגורים (עמ' 17, ש' 4).
25. שנית, ולגופו של עניין: אכן, דן ציין, בהתייחס לנאשם ולמתן יחדיו, כי הבחין ב-"עצבנות", "הצצה בשעון" ו-"התבוננות" לעבר הכיוון ממנו הגיע גיא, כאשר לא נעשה ניסיון לבדוק עימו האם אבחן בין הנוסע והנהג או שמצא הבדלים בהתנהלותם. כל שציין בעדותו הוא הפניית "מבטים" לעבר תל-אביב, או לכיוון ממנו הגיע גיא, מבלי לציין רצפם או כמותם מעבר ל-"כמה פעמים", וזאת, במשך כשתי דקות בלבד (עמ' 24, ש' 28-29). בניגוד לאמור בכתב האישום, לא מצאתי בעדותו את הביטוי "תצפית", ביטוי מובהק יותר, שאכן מלמד על הערכות מראש, המתנה וציפיה.
26. מלכתחילה אין בהתרשמות זו מסוימות וקונקרטיות, ובפרט כשמדובר בפרק זמן קצר יחסית בין המועד בו התעורר חשדו לבין הגעת הקטנוע, כאשר בעת הגעת גיא לרכב המזדה כבר ישבו הנאשם ומתן בתוכו. לכך יש להוסיף כי אדם אחר, ולא אזרח מן השורה, אלא שוטר מקצועי, שנכח אף הוא במקום, שלומי, לא הבחין באותה התנהלות עליה העיד דן. נתון זה בעל משמעות רבה לזכות הנאשם, שכן הוא מצביע, או עשוי להצביע, על כך שאותה התנהלות לא היתה חריגה ויוצאת דופן. ואעיר, כי דן העיד כי למיטב זכרוננו הוא ושלומי הלכו יחדיו לקנות אוכל ושבו יחדיו לניידת (עמ' 31, ש' 10-13), כך שלא ניתן להסביר את הפער בדיווחיהם על רקע מיקום שונה.

27. המשטרה פעלה כנדרש לשם איתור ותפיסת מצלמות אבטחה בתחנת הדלק. אלא שבשל תקלה נתבקשו "שעות לא נכונות" והתיעוד נמחק (ת/12 ו-ת/14). תיעוד אובייקטיבי של המתרחש היה עשוי לאפשר בחינת דברי דן בנוגע לנתונים שהעלו בו חשד עוד טרם הגעת גיא למקום, ואף לאחריה, ולסייע לנאשם לתמוך גרסתו בנוגע להתנהלות ולהתנהלות מתן. הנאשם, בהודעתו, עוד טרם ידע על המחדל האמור, ציין מיוזמתו קיומן של מצלמות בתחנת הדלק ("רואים הכל", ש' 36 לת/6) והפנייתו לתיעוד זה מבלי שנחשף לתוכנו מחזקת אמינות גרסתו. מדובר במחדל ממשי שפגע מהותית בהגנת הנאשם, אף אם כשלעצמו אין בו די כדי להוביל לזיכוי. הוא מהווה רכיב נוסף במסקנה כי קיים קושי להסתמך על דברי המתנדב בנוגע להתנהלות הנאשם ועל מסקנתו כי התנהלות זו היא מחשידה.

28. מסקנת המתנדב לפיה התנהלו הנאשם ומתן באופן מחשיד טרם הגעת גיא למקום, נשענת על יסוד נתונים שאינם מובהקים ונתונים לפרשנות, ובשל מחדל משטרי, לא נתאפשר לבחנה באופן אובייקטיבי. דבריו לא רק שלא מצאו תימוכין בדברי השוט, אלא שעלו סתירות בין השניים בנוגע לשאלה מי הפנה תשומת לב חברו לאירוע ובאילו נקודות זמן, וברקע: תנאי ראות ושטח שאינם מיטביים. בהינתן גרסת שלומי, על כך שהוא עצמו הפנה את תשומת לבו של דן למתרחש, קיימת אפשרות כי "בזמן אמת" לא ייחס דן משמעות להתנהלות הנאשם כפי שייחס לה בדיעבד, לאחר תפיסת הסמים.

29. אכן, בראי "מבחן התוצאה" צדק דן, שהרי כאמור, התבצעה במקום עסקת סמים. אלא שכזכור המעורבים העיקריים בעסקה הם מתן וגיא, ולפתחי הונחה ההכרעה בדבר סיוע הנאשם לעסקה זו. לחלקו הראשון של האירוע - התייחסתי לעיל, ואף בחלקו השני, עם הגעת גיא למקום, לא נמצאו די ראיות למעורבות הנאשם בעסקה. מתן הוא שהעביר הסמים לידי גיא והוא זה שמסר לשוטרים את יתרת הסם שנותרה ברכב. עולה מהעדויות כי משך מסירת הסם ממתן לידי גיא היה קצר יחסית, מספר שניות בלבד ואף לא ניתן לקבוע כי השיח שניהל גיא (על פי עדות דן) היה עם שני השוהים ברכב, שכן רכן לעבר חלון הנוסע, מתן.

30. מעבר להתנהלות הנאשם בתחנת הדלק, ראיה נסיבתית נוספת אליה מפנה המאשימה היא המצאות סמים, בכמות גדולה, ברכב וטענתה כי בהכרח היה עליו ליתן דעתו להמצאותם.

31. טענת הנאשם היא כי לא שם לב לכך שבשקית אותה הכניס מתן לרכב (ונזכיר: לספסל האחורי) היו סמים. אין מחלוקת כי לא ניתן לראות את תוכן השקית עד לפתיחתה (סוף עמ' 35). הסמים הוחזקו באריזה כפולה, בשקית ובמארזים נוספים.

32. בכתב האישום הקשור לתיק שבכותרת לא צוין, כנסיבה עובדתית, כי כמות הסמים ברכב הייתה גדולה בפועל מזו שהנאשם הואשם בסיוע למכירתה (ראו סעיף 5 לכתב האישום המקורי; עמ' 74, ש' 5-7). עדיין, כאשר השקית והמארזים לא הובאו לבית המשפט על מנת שניתן יהיה להתרשם באופן בלתי אמצעי מאיטומם, לא ניתן לקבוע כממצא עובדתי ועל סמך ידיעה שיפוטית, כי הנאשם, בהכרח, הריחם; אף תמונות אריזות הסמים לא הוצגו. לכך יש להוסיף את העובדה, בעלת משמעות לא מבוטלת, כי השוטרים והמתנדב שהיו בזירת האירוע לא העידו כי הבחינו בריח הסמים, עניין המדבר בעד עצמו. ועוד: איש מעדי התביעה אף לא נדרש לשאלה האם חלונות רכב המזדה היו פתוחים, עניין המשליך אף הוא על אפשרות התנדפות הריח.

33. אין מחלוקת כי לא נמצאו ממצאים פורנזיים הקושרים את הנאשם לסמים. אין מחלוקת כי לא נמצא קשר טלפוני בין הנאשם לבין גיא ואין אף אינדיקציות לקשר בין הנאשם לבין מתן, שעניינו סמים (דברי התובע ב-עמ' 55), זאת על אף שמכשירי הטלפון של המעורבים נבדקו. אכן, בת/18 צוין כי "לא ניתן לפרוק את המכשיר", אך נאמר בו גם, כי "נתונים שהופקו.. הועתקו לתיקיה ייעודית בבדיקה לא נראה חומר רלבנטי". בנסיבות אלו קשה להלום כי העדר ממצאים לקשרים בין הנאשם לגיא או העדר אינדיקציות לקשר בינו לבין מתן העוסק בסמים הוא נטול משמעות לזכותו.

34. ולהשלמת התמונה, הנאשם מסר, כבר בחקירתו, כי הסכום שנתפס עליו, 240 ₪, קשור לרווחי עבודתו. לא נטען, וממילא אין כל ראיה לכך שהנאשם קיבל לידיו רווחים מהעסקה.

השלב השני: המסקנה העולה מהראיות הנסיבתיות

35. מכל הטעמים שפורטו לעיל, היכולת לגזור מסקנות מפלילות כלפי הנאשם על סמך דברי דן אינה בעצמה רבה וקיים קושי לקבוע, במידה הנדרשת בפלילים, על יסוד גרסתו כי יציאת הנאשם מהרכב (והנאשם, יש לציין, אישר כי יצא מרכב "לנשום אויר" (עמ' 57, ש' 31)) הייתה כרוכה בציפייה להגעת גיא למקום. כאמור, דברים אלו לא אושרו על ידי שלומי, פרק הזמן המדובר הוא קצר מאוד, וגם אם היו הדברים נכונים לגבי מתן, אין בהם בהכרח על מנת לסבך את הנאשם.

36. לא הוכח, במידה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם היה מודע לתוכנה של השקית בה הוחזקו הסמים.

37. בין הנאשם למתן הכרות רבת שנים וכאמור, הנאשם אף היה מודע לכך שהוא "מתעסק בסמים" (ש' 49-50 לת/6). גם אם אצא מתוך נקודת הנחה כי הנאשם היה מודע להימצאותם של הסמים ברכב, ואין די ראיות לקביעה כאמור במישור הפלילי, לא ניתן לקשור מעניין זה לעובדה כי מתן, על אף עיסוקו "בסמים", נמצא בדרכו למכרם כעת. כפי שציין הסנגור, בצדק, אין לדרוש מהנאשם לברר עם ידידו, בכל עת בה הם מבלים יחדיו, האם בכוונתו לבצע עסקת סמים. אותה ידידות, מצידו השני של המתנס, מעלה כי נסיעה משותפת אינה יוצאת דופן ועשויה להיות גם למטרות בילוי, כטענת הנאשם. היא אף עשויה להסביר העובדה כי מתן "העז" לבצע עסקת סמים מבלי לידע את הנאשם מראש בכך או לשתפו במטרתו.

38. בעניין **חדאד** נקבע, כי ככל שיימצא תרחיש חלופי למסקנה המרשיעה, גם כזה שהתגלה מן העובדות שהוכחו בפני בית המשפט, תרחיש בעל אחיזה בחומר הראיות שאינה "דחוקה, תיאורטית או מופרכת", יש לזכות את הנאשם (ע"פ 2697/14 **חדאד נ' מדינת ישראל**, פסקה 72 לפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן (6.9.2016)).

39. כמות לא מבוטלת של סמים נמצאה ברכב. ההגעה לתחנת הדלק לא הייתה קצרה מאוד, משכה כ-20-30 דקות (עמ' 57, ש' 27-28). הנאשם החנה את הרכב במרוחק ממשאבות הדלק. הסמים נמסרו לגיא בנוכחות הנאשם. נסיבות אלו מעוררות חשד ממשי, ודאי בצירוף עדות המתנדב, על-אף שמשקל דבריו נגרע משמעותית, כמפורט לעיל. אלא מכאן ועד קביעה, ברף הפלילי הנדרש, כי הנאשם סייע למתן בעסקת סמים בכך שהסיעו לתחנת הדלק - הדרך ארוכה. נזכיר: על המאשימה להוכיח כי הנאשם היה מודע לכך שמתן מבצע או עומד לבצע עסקת סמים, כי בהסעת מתן ברכב אליו הוכנסו הסמים הוא מסייע לעסקת הסמים ולהוכיח את מטרתו לסייע למתן בביצוע העסקה.

40. המאשימה נסמכת על יציאת הנאשם מהרכב עם מתן, תצפית לעבר כיוון תל-אביב, והמצאות הסמים ברכב. גם אם משקלן של נסיבות אלו לא היה נגרע, כפי שנקבע לעיל, הרי שקיימים תרחישים חלופיים אפשריים למסקנה בדבר סיוע הנאשם לעסקת הסמים, וזאת עוד טרם נדרשנו לגרסתו הוא. לא ניתן לשלול האפשרות כי הנאשם לא היה מודע להמצאות הסמים ברכב; וגם אם היה מודע, לא ניתן לשלול כי לא היה מודע לכך שמתן בדרכו לבצע עסקה בסמים אלה. לא ניתן לשלול את האפשרות לפיה מתן לא שיתף הנאשם במטרת הנסיעה אלא מסר לו סיבה אחרת לעצירה בתחנת הדלק או אמר לו כי הוא מצפה להגעת גיא, מבלי לציין כי זה אמור לקבל מידי סמים; לא ניתן לשלול כי גם אם מתן שיתפו כי בכוונתו לבצע עסקת סמים, עשה כן בשלב מאוחר, רק לאחר הגעת גיא למקום, או אף לאחר למסירת הסמים בפועל.

השלב השלישי: הסבר הנאשם לראיות

41. על אף האמור בסיומה של בחינת השלב השני, אדרש לגרסת הנאשם, שעיקרה הוזכרו קודם לכן. הנאשם לדבריו, לא ידע על העסקה ולא היה מעורב בה. באותו יום יצאו הוא ומתן לבלות בתל-אביב. לדבריו בחקירתו הנגדית מתן ביקש ממנו "רגע להיכנס דקה לתחנת הדלק... עצרנו.. הוא ירד לקנות סיגריות, אני ירדתי לנשום אוויר קצת.. ואז "קרה מה שקרה" (עמ' 60).

42. בא כוח המאשימה טען בנוגע לאמינות הנאשם וגרסתו המתפתחת. התרשמתי כי הנאשם שיתף פעולה בחקירתו, כי ענה לשאלות שהוטחו בו בפתיחות וברצינות, והוא הותיר, ככלל, רושם חיובי אף במהלך עדותו לפני.

43. בתחילת הודעתו במשטרה הנאשם מסר כי אינו "הולך לדבר" על מתן, אך בהמשכה ציין כי הוא יודע שמתן מתעסק בסמים. כפי שציין הסנגור בסיכומיו, הנאשם נידב מידע זה מיוזמתו, ונוכח דבריו אלה של הנאשם קשה לייחס לו הסתרה והסוואה של מעורבות מתן או מעורבותו שלו עצמו, וממילא, נוכח קשרי הידידות ביניהם קיים הסבר ממשי לאמירתו הראשונית שאינו רוצה לדבר על חברו. אעיר, כי הנאשם העיד כי ניתק קשריו עם מתן, לאחר החקירה, בשל כך שסבכו ("אכלתי הרבה חרא בגללו", כלשונו; עמ' 59, ש' 8).

44. דפוס דומה של שיתוף פעולה ונידוב אינפורמציה ניתן למצוא גם בנתונים אחרים העולים מהודעתו. עיון בתקליטור הודעת הנאשם מלמד כי הנאשם הסכים כי החוקר יבדוק את מכשיר הטלפון שלו ובניגוד ברור לכתוב בש' 46 שם ("אני לא חייב להביא. יש שם דברים אישיים שלי") הלכה למעשה ציין הנאשם: "אני חייב להביא? יש שם דברים חברה שלי.. אין לי בעיה לפתוח לך תעשה מה שאתה רוצה". נזכיר, כי הנאשם הפנה אף לתיעוד מצלמות האבטחה במקום, שטרם נתפסו (כאמור, בשל תקלה לא נתפס התיעוד הרלבנטי לשעת האירוע והוא נמחק מבלי שנבדק).

45. איני סבורה, כטענת התביעה, כי גרסתו של הנאשם היא "גרסה מתפתחת", הפועלת לחובתו, גם מהטעם הפשוט שלא הוצגו לו במהלך חקירתו ראיות אותן נדרש להסביר או עובדות אותן הכחיש קודם לכן. אמנם, בדוח העיכוב, ת/3, ציין הנאשם כי אין לו מה להגיד ולא מסר גרסה מפורטת או גרסה השוללת מעורבות, אך בנסיבות עניין זה, ולאחר ששמעתי הסבריו כי היה בהלם ("זה נפל עלי", עמ' 63, ש' 25), אין לעובדה כי לא הצהיר מיידית על חפותו משמעות ממשית. מעצר אדם הוא אכן אירוע מאיים ומפחיד, וגרסת המשיב נמסרה מספר שעות לאחר מכן, בתחנת המשטרה. גם דברי הנאשם במשטרה לפיהם "לא כל כך ידע", שהנאשם מתעסק עם סמים ברכב ולא "כל כך שם לב" לכן, הם תולדה, להתרשמותי, של אופן התנסחותו ולא ביטוי להכרה חלקית במעורבות באירוע, שהרי בד בבד לאמירות אלו הכחיש כי ידע על המצאות הסמים ברכב או על קיומה של העסקה.

46. צפיתי בסרטון ההודעה, ויש לציין כי רישומה היה חסר ובלתי מדויק. בסוף ש' 11 (ההפניות הן למלל שנאמר בסמוך למתועד בשורות ההודעה, ש.ב) ציין הנאשם כי מטרת נסיעתו הייתה "לראות מטבחים" וכי "עשה סיבוב" עם מתן. להבדל ברישום בנוגע לעמדת הנאשם בקשר לחיפוש במכשיר הטלפון נדרשנו לעיל. הנאשם גם לא נשאל על כך שידע "שמתן עוסק בסחר בסם" אלא נדרש לטענה מדוע הוא מאפשר לו להתעסק בסמים ברכב שלו (ש' 37) ולכן הבדל משמעותי בהינתן החשדות שהוטחו בו. בהודעה לא צוינה הכחשתו על מודעתו לעסקה (סוף ש' 50) או טענתו כי הוא ומתן עצרו לשתות ולעשן (סוף שורה 40). נתונים אלו מחזקים גרסת הנאשם וממילא, היה מקום לדיוקם ולהכלילם בתיעוד החקירה. איני מקבלת טענות המאשימה לפיה העובדה כי הנאשם חתם על גרסתו הכתובה, הלוכה בחסר משמעותי, מלמדת כי לא סבר, כי מדובר בהשמטות מהותיות.

47. טענת הנאשם כי מטרת היציאה הייתה לעשות סיבוב ולבלות בתל-אביב לא נסתרה באופן ממשי. הוא ומתן היו, במשך תקופה ארוכה, ידידים. מקום העסקה קרוב לכניסה לתל-אביב ומתיישב עם גרסת "הסיבוב" והבילוי. אני ערה לעובדה (עימה לא עומת הנאשם בחקירתו הנגדית), ולפיה סיבת הנסיעה הייתה לא רק לעשות סיבוב, אלא גם "לראות מטבחים" (הנאשם עוסק בטבחות, אז והיום), אך לא מצאתי כי מדובר בסתירה ממשית, וממילא, הנאשם לא נתבקש להסביר העניין, ואין בכך על מנת להטות משקל הראיות לחובתו באופן ממשי. כידוע: הבור אינו מתמלא מחולייתו ובשקרי נאשם אין כדי למלא חלל ראייתי הנדרש לשם הרשעה בפלילים (ע"פ 5975/14 דרוש אנגריה נ' עמוד 7

מדינת ישראל 31.12.2015).

48. גרסת הנאשם לפיה ביקש ממנו מתן לעצור במקום מבלי שידע מטרתו, גם בהינתן מערכת היחסים הקרובה ביניהם בתקופה הרלבנטית, ודבריו לפיהם, הוא יצא מהרכב על מנת לשאוף אוויר ומתן לקנות סיגריות, סבירים. יש בהם על מנת ליתן הסבר להתנהלות בה הבחין המתנדב, שכאמור לא הייתה מובהקת דיה על מנת שהשוטר שנכח במקום יבחין בה. תיאורם של השוטר והמתנדב שנכחו במקום, כזכור, לא היה זהה בנוגע לעיתוי החשד, ואיש מהם לא ערך אבחנה של ממש בין הנאשם לבין מתן בנוגע למידת "העצבנות" שהופגנה, כימותה, אופן התצפית וכדומה, ומשקל האמור לעיל גובר, בהינתן פרק הזמן הקצר במסגרתו ניתן היה להבחין בהתנהלות שנטען כי היא מחשידה.

סיכומם של דברים

49. הראיות שהובאו על ידי המאשימה מעוררות חשד ממשי ואין מקום לקבל טענת הסנגוריה לפיה יש להורות על זיכוי המלא של הנאשם. ההנחה שבבסיס הכלל עתיק היום, "הילכו שניים יחד בלתי אם נועדו" (עמוס ג 3), נשענת על ניסיון החיים והשכל הישר וטעמיה עימה, גם בנוגע להליך שלפני. מתן הגיע למקום בו התבצעה העסקה, ברכב הנאשם, בו הוחזקו גם סמים, בכמות נכבדה, שהועברו לגיא. על פי עדות המתנדב, נצפו הן הנהג, הן הנוסע, מתנהלים בצורה מחשידה והנאשם אף היה ברכב בעת העברת הסמים מיד ליד. ועדיין, קיימים סימני שאלה משמעותיים בנוגע לאשמת הנאשם, וגרסת המאשימה אינה המסקנה היחידה אותה ניתן להסיק מכלל הראיות בתיק, ודאי נוכח הקשיים שמעוררת גרסת דן אל מול גרסת שלומי. זאת, עוד טרם נדרשנו לגרסת הנאשם, שמסר כי לא היה מעורב בעסקה, לא ידע עליה והסביר התנהלותו בתחנת הדלק. הסברו זה אינו "תלוש" או "מופרך", הוא מתיישב עם אותה מסכת ראייתית שהציגה המאשימה והוא מאפשר קבלת "מסקנה חלופית סבירה שיש לה אחיזה בחומר הראיות", המקימה ספק סביר.

50. כפי שציינה התביעה בסיכומיה, אדם עשוי להיחשב כמסייע אם בעצם נוכחותו חיזק את ידי המבצע העיקרי. הנאשם אכן נכח במקום, בסמיכות למתן, אך בהינתן כל האמור לעיל, כאשר המאשימה לא הוכיחה כי היה מודע לגיבושה של העסקה, להגעתו של גיא למקום, ודאי לא מלכתחילה, או לעצם הימצאות הסמים ברכב, רחוקה היא מלהוכיח כי מתן חפץ בנוכחותו במקום ושיתף את הנאשם ברצונו זה. לטעמי, העברת שקית סמים לאחר אינה מסוג העבירות בהן קיים משקל רב לנוכחות אחר. טענת המאשימה כי הנאשם נכח במקום על מנת לגבות את מתן "במקרה שישדדו... שהאירוע יהפוך אליהם, להזעיק עזרה, גם כאשר שוטרים מגיעים למקום אחר יכול לתרום תרומה בצורה כזו או אחרת לנאשם" (עמ' 73, ש' 10-11) אפשרית אולי אך ודאי שאינה הכרחית ובעניינו, לא ניתן להימנע מלהעיר, כי השוטר והמתנדב הזעיקו כח נוסף למקום, ולא עלתה כל טענה כי מי מהשלושה (הנאשם, מתן או גיא) ניסה לנצל את יתרונם המספרי.

51. לא הוכח ברמה הנדרשת בפלילים כי הנאשם היה מודע לכך שהוא מסייע למתן בסחר בסמים, או כי הוא כלל עומד לבצע עבירה זו. ממילא, לא הוכח, ברמה הנדרשת, כי מטרתו הייתה לסייע למתן. לא ניתן לשלול את האפשרות, הממשית, כי הנאשם לא היה מודע לתכנון העסקה שבין גיא ובין מתן, מראש ואף לא במהלך השהות בתחנת הדלק. אין די בעובדה כי יצא מהרכב והביט לעבר כיוון כללי ממנו הגיע, לאחר פרק זמן קצר, גיא, על מנת להסיק כי הנאשם ידע כי בין מתן וגיא אמורה להירקם עסקת סמים, וממילא כי היה מודע לכך שהוא מסייע לעסקה זו, בהבאת מתן למקום ברכבו.

52. המודעות - הן לטיב ההתנהגות המסייעת והן לנסיבה של ביצוע העבירה העיקרית - יכול שתהיה מוחלפת בחשד באשר לטיבה המסייע של ההתנהגות, ובמודעות לאפשרות התקיימות הנסיבה של ביצוע העבירה על ידי העברייני העיקרי, בהתאם להוראת סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, שעניינו הכלל בדבר "עצימת עיניים". המאשימה לא טענה בסיכומיה שיש להרשיע את הנאשם על יסוד כלל זה, אך ממילא לא ניתן לקבוע על רקע מכלול הראיות שהובאו לפני כי הנאשם חשד שהוא מסייע למתן. אף אם אצא, לצורך הדיון העיוני בלבד שכן אף עניין זה לא הוכח במידת הנדרשת,

מתוך נקודת הנחה כי הנאשם הבין לאחר העצירה בתחנת הדלק שמתן ממתין לרוכש סמים, לא ניתן לקבוע כי סיפק את הרכב מלכתחילה לשם עסקת סמים, וקשה לקבל, כי היה עליו להותיר את מתן בתחנת הדלק, כשהשקית בידיו, ולעזוב את המקום.

53. ובתמצית, שכן גם עניין זה לא נטען לפני: על-פי הלכת הצפיות יסוד המטרה לסייע מתקיים אף מקום בו אין תכליתו של המסייע לסייע לעבריין העיקרי, ואולם הוא מודע לכך שהתנהגותו עשויה, בהסתברות של קרוב לוודאי, להרים תרומה לביצוע העבירה על ידי המבצע העיקרי (סעיף 20(ב) לחוק; ש"ז פלר **יסודות בדיני עונשין** (כרך ב', תשמ"ז) 263-264). כאמור, המצע הראייתי אינו מאפשר להניח בהסתברות קרובה לוודאי כי הנאשם היה מודע לכך שהתנהלותו מסייעת לגיבוש עבירת הסמים.

הגנה מן הצדק - ביטול כתב האישום

54. ככל שהיה מקום להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו, האם היה מקום להורות על ביטולו של כתב האישום? לטענת הסנגור, המאשימה נחשפה לקו הגנתו במהלך הדיון שהתקיים בתיק בו הוגש כתב האישום המקורי ולאחר ביטולו של זה, במכתב טיעוני שנשלח בהליך השימוע (נ/4). לשיטתו, בשל כך, יש למקום להורות על ביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק.

55. דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" נקלטה במשפט הישראלי, תחילה בפסיקת בית המשפט העליון, בע"פ 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 221 (1996) ולאחר מכן בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' **בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005). תיקון 51 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 עיגן הדוקטרינה בחוק, ובמסגרתו הוסף סעיף 149(10) שלשוננו: לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן... הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

56. בעניין **בורוביץ** נקבע מבחן תלת-שלבי לבחינת תחולתה של הגנה מן הצדק על מקרה מסוים. ראשית, יש לבחון אם נפלו פגמים מצד הרשויות בהליכים שהתנהלו בעניינו של הנאשם, וככל שנפלו - לעמוד על עצמתם. אם אכן נפלו פגמים, יש לבחון במסגרתו של השלב השני עצמתם, והאם ניהול ההליך הפלילי פוגע בחריפות בתחושות הצדק וההגינות. בחינה זו נערכת לאור איזון בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים הקשורים בהליך הפלילי, כפי שהם מתבטאים בנסיבות המקרה. אם שוכנע בית המשפט שקיום ההליך הפלילי אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושות הצדק וההגינות, בשלב השלישי יוענק סעד המאזן כראוי בין הפגמים שנפלו לבין אינטרסים נוספים עליהם מגן המשפט הפלילי (**שם**, פסקה 21).

57. שקלתי טענות ההגנה אך לטעמי, כבר בעת בחינת השלב הראשון עולה כי דיון להידחות. בנסיבות עניינו אנו, הגשת כתב אישום לאחר ביטולו ולאחר קיום הליך שימוע בו פורטו טענות הסנגוריה, אינה עולה בגדר פגם בהתנהלות המאשימה, ואף אם הייתי מגיעה למסקנה שונה, אין בנימוקי הסנגור על מנת לקבוע כי ניהול ההליך הפלילי פוגע בחריפות בתחושת הצדק וההגינות, ודאי לא באופן המצדיק מתן סעד של ביטול כתב האישום.

58. את ההבדלים בין ההליך המקורי לתיק שבכותרת ציינו לעיל. על אף שמכתב האישום הראשון נשמטה הגדרת העבירה כעבירת סיוע, הרי שגם בו צוין כי מדובר בעבירה לפי אותם הסעיפים בהם הואשם הנאשם כעת ובעניין זה נותר מצבו כפי שהיה. מעובדות כתב האישום הנוכחי הושמטה כמות נכבדת של סמים שהנאשם הואשם בהחזקתה בכתב האישום המקורי, ובעניין זה הוטב מצבו. אשר לפירוט הנתונים המקימים את עבירת הסיוע, שלא נכלל בכתב האישום המקורי, קיים בבירור קושי מובנה ואינהרנטי לקבוע כי קבלת טענת סנגוריה, בנוגע לכך שכתב האישום אינו מגלה עבירה, חוסמת את דרכה של המאשימה להגישו מחדש, לאחר תיקון כתב האישום בדרך של הוספת הנתונים העובדתיים המקימים לשיטתה עבירה זו (ובעניינו: ההגעה לתחנת הדלק ברכב הנאשם ובו הסמים והתצפית). ונזכיר:

לאחר שהמאשימה ציינה כי לא תוכל לתקן את כתב האישום במועד הדיון, נדחתה בקשת ההגנה לזכות את הנאשם, ובית המשפט מצא לנכון להורות אך על ביטולו של כתב האישום.

59. בסעיף 65 להנחיית פרקליט המדינה 14.21 שכותרתה "הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים" נקבע כי התביעה רשאית לעשות כל שימוש בכל מידע שעלה במהלך השימוע. כפי שצינתי לעיל, מעבר לתיקון הטעות שהובילה לביטול כתב האישום, לא הורע מצבו של הנאשם, והוא אף עמד בסיכון להרשעה במעורבות בעסקת סם שכמותה פחותה מזו שצוינה בכתב האישום המקורי. אציין עוד, כי במהלך הדיון בו בוטל כתב האישום המקורי ציין נציג המאשימה כי הרכב היה בחזקת הנאשם ושימש כאכסניה לסמים, נתונים שצוינו לאחר מכן בכתב האישום דנן (אם כי לא הזכיר עניין התצפית). נפסק, כי אין לשלול את האפשרות שמסמכים הנמסרים לתביעה במסגרת הליך שימוע יסווגו כבעלי פוטנציאל להפוך ל"חומר חקירה" במידה שחלים לגביהם המבחנים הקבועים בחוק ובפסיקה (ע"ח (ת"א) 43522-06-15 **טרטנר נ' פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)** (25.9.2015); ע"ח (י-ם) 72164-06-20 **מדינת ישראל נ' סלע**, פסקה 13 (5.8.2020)). בהתאמות הנדרשות, פסיקה זו יפה אף לענייננו. במקרה דנן, ממילא, לא הוכח קשר סיבתי בין טענות הסנגור לבין נוסחו הסופי של כתב האישום לבין טיעוני הסנגור בשימוע, וכאמור, המאשימה פעלה בהלימה להנחיית פרקליט המדינה.

60. ההגנה בחרה, בשלב זה, ליטול חלק בהליך שימוע, ובמסגרתו לחשוף קו הגנתה, על מנת לאפשר למאשימה לשקול טענותיה במהלך השימוע. בסופו של דבר/4 ציין הסנגור כי לאחר שהעלה טיעוניו "באופן מהותי ולא רק באופן טכני בבית המשפט לא יהיה זה צודק לעשות בהם שימוש .. כדי לתקן את המעוות". טענות סנגור בהליך שימוע יכולות להתקבל או שלא להתקבל, וככל שלא נתקבלו יוגש כתב אישום. האבחנה שביקש הסנגור לעשות בין הליכי שימוע עובר להגשת כתב אישום ובין הליכי שימוע לאחר שכתב אישום בוטל בשל טענה מקדמית, אינה מהותית בעיני.

61. טענת ההגנה מן הצדק - נדחית אפוא.

62. **הנאשם מזוכה מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו.**

63. לעת הזו, נוכח קיומו של הליך נוסף הקשור לפרשה, לא יינתן צו בנוגע למוצגים שבתיק.

64. המזכירות תשלח הכרעת הדין המשלימה לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל-אביב תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"א שבט תשפ"ב, 13 ינואר 2022, בהעדר הצדדים